

Sygn. akt VII U 478/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 stycznia 2016 roku.

Sąd Okręgowy w Lublinie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący Sędzia SO Danuta Dadej-Więsyk

Protokolant st. sekr. sąd. Beata Pełczyńska

po rozpoznaniu w dniu 25 stycznia 2016 roku w Lublinie

sprawy K. H.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w L.

o wysokość emerytury

na skutek odwołań K. H.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L.

z dnia 6 lutego 2014 roku znak:(...)

z dnia 30 kwietnia 2014 roku znak: (...)

I zmienia zaskarżone decyzje w ten sposób, że ustala K. H. prawo do przeliczenia podstawy wymiaru emerytury z uwzględnieniem wynagrodzeń z tytułu zatrudnienia w Przedsiębiorstwie (...) w L. za okres od 7 lipca 1983 roku do 31 grudnia 1983 roku w kwocie 67 910 (sześćdziesiąt siedem tysięcy dziewięćset dziesięć) złotych, za 1984 rok w kwocie 170 184 (sto siedemdziesiąt tysięcy sto osiemdziesiąt cztery) złote, za 1985 rok w kwocie 185 371 (sto osiemdziesiąt pięć tysięcy trzysta siedemdziesiąt jeden) złotych;

II żądanie K. H. o wyrównanie świadczenia emerytalnego przeliczonego zgodnie z pkt I poczynszy od dnia 17 września 2003 roku i przyznanie odsetek od tego wyrównania przekazuje do rozpoznania Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w L. według właściwości.

Sygn. akt VII U 478/14

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 6 lutego 2014 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. odmówił K. H. zmiany wysokości świadczenia z tytułu przeliczenia podstawy wymiaru z uwzględnieniem lat 1983-1985 w oparciu o karty wynagrodzeń. W uzasadnieniu wskazano, iż decyzją z 29.10.2003r. przeliczono podstawę wymiaru emerytury przyjmując wynagrodzenie z kart za lata 1984-1985 (przyjęto składniki, których wypłata nie budziła wątpliwości, nie przyjęto składników z kart za 1983 r. ponieważ brak jest opisu składników wynagrodzeń) - (k. 404 a.e.).

Odwołanie od decyzji złożyła K. H. wnosząc o jej zmianę i przeliczenie emerytury z uwzględnieniem wysokości wynagrodzeń wynikających ze złożonych kart za lata 1983-1985 (k. 2,3).

Organ rentowy w odpowiedzi na odwołanie wniósł jego oddalenie (k. 5).

Postanowieniem z dnia 17 marca 2014 r. Sąd zwrócił akta Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w L. w trybie art. 467 § 4 kpc wobec istotnych braków w materiale dowodowym w celu ich uzupełnienia, gdyż decyzja nie zawierała podstawy prawnej, gdyż, w decyzji powołano ogólnie ustawę z 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz rozp. MP i PS z 11.10.2011 r. w sprawie postępowania o świadczenie emerytalno-rentowe, ani podstawy faktycznej umożliwiającej kontrolę decyzji i ustalenie okoliczności spornych, w decyzji nie wskazano, które składniki wynagrodzenia z kart za lata 1983-1985, zostały przyjęte do wysokości świadczenia jako nie budzące wątpliwości, a które składniki i w jakiej wysokości nie zostały przyjęte (k. 8).

W wyniku powyższego organ rentowy w dniu 30 kwietnia 2014r. wydał decyzję, którą odmówił K. H. zmiany wysokości świadczenia z tytułu przeliczenia podstawy wymiaru z uwzględnieniem lat 1983-1985 w oparciu o karty wynagrodzeń. Do decyzji dołączył załączniki dotyczące wykazów kwot nie przyjętych do przeliczenia podstawy wymiaru z kart wynagrodzeń oraz kwot przyjętych do przeliczenia (k. 406-408 a.e.).

Odwołanie od decyzji złożyła K. H. wnosząc o zmianę decyzji poprzez uwzględnienie do wysokości emerytury wszystkich kwot z kart wynagrodzeń za lata 1983-1985 (k. 31-36).

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie (k. 37).

Postanowieniem z dnia 24 września 2014 r, Sąd postanowił połączyć sprawę z odwołania od decyzji z 30.04.2014 r, ze sprawą wnioskodawczyni dot. odwołania o wysokość emerytury o sygn. VII 478/14 do łącznego rozpoznania i rozstrzygnięcia (k. 55v).

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

K. H. ur. (...) w dniu (...) r. złożyła wniosek o emeryturę. Do wniosku dołączyła m.in. kartoteki zarobkowe z Przedsiębiorstwa (...) w L., gdzie pracowała od 7.07.1983r. do 25.10.1991 r. - (k. 102-112).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. w dniu 29.10.2003 r. wydał decyzję o przeliczeniu K. H. emerytury. Do ustalenia podstawy wymiaru przyjęto wwpw 54,10 % z lat 1970-1975, 1977-1986, 1993, 1999-2001 i kwotę bazową 18 62,62 zł. W decyzji organ rentowy wskazał, że do przeliczenia podstawy wymiaru za okres 1969-1974 przyjęto niższe kwoty wynagrodzenia podane przez zakład pracy na druku Rp-7 niż wpisane w legitymacji ubezpieczeniowej. Natomiast do wynagrodzenia za lata 1984-1986 na podstawie kserokopii list płac przyjęto te składniki, których wypłata nie budziła wątpliwości (k. 126).

Wnioskodawczyni nie składała odwołania od powyższej decyzji.

Na przestrzeni lat 2003-2013 wnioskodawczyni składała wnioski o przeliczenie emerytury, które organ rentowy rozpatrywał kolejnymi decyzjami.

W dniu 14 marca 2013 r. Zakład wydał z urzędu decyzję o waloryzacji świadczenia wnioskodawczyni. Zaskarżając decyzję z dnia 14.03.2013 r. K. H. złożyła odwołanie zawierające wniosek o ponowne ustalenie podstawy wymiaru z uwzględnieniem dołączonych kart wynagrodzeń za lata 1992 i 1993 oraz uzupełnienie odwołania, w którym kwestionowała przyjęte przez organ rentowy do wyliczenia podstawy wymiaru kwoty za lata 1983, 1985, 1986.

Decyzją z 22.05.2013 r. organ rentowy, przeliczył emeryturę wnioskodawczyni, poprzez ustalenie podstawy wymiaru z uwzględnieniem wynagrodzenia wynikającego z dołączonych kart wynagrodzeń za lata 1992 i 1993 z tytułu zatrudnienia w (...) SA (a.e.).

Postanowieniem z dnia 9 grudnia 2013 r. w sprawie VII U 1740/13 dot. odwołania od decyzji z 22.05.2013r., Sąd umorzył postępowanie a żądanie K. H. o ponowne przeliczenie świadczenia emerytalnego według najkorzystniejszego wariantu z uwzględnieniem wynagrodzeń za lata 1983-1985 na podstawie dołączonej dokumentacji w tym kart

wynagrodzeń oraz wyrównanie tak przeliczonego świadczenia i przyznanie odsetek od tego wyrównania przekazał do rozpoznania Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w L. według właściwości (akta VII U 1740/13).

W rozpoznaniu przekazanego wniosku organ rentowy wydał w dniu 6 lutego 2014 i 30 kwietnia 2014 r. zaskarżone decyzje.

Decyzjami tymi Zakład odmówił K. H. zmiany wysokości świadczenia z tytułu przeliczenia podstawy wymiaru z uwzględnieniem lat 1983-1985 w oparciu o karty wynagrodzeń.

Sporne w niniejszym postępowaniu biorąc pod uwagę treść decyzji i złożonych od nich odwołań pozostawała wysokość wynagrodzeń wnioskodawczynie za lata 1983-1985 w Przedsiębiorstwie (...) w L..

Wnioskodawczynie na powyższe okoliczności dołączyła kserokopie kart wynagrodzeń oraz umowy o pracę (k. 71).

K. H. została zatrudniona w (...) w L. w restauracji (...), z dniem 7 lipca 1983 r. na czas nieokreślony w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku kuchmistrza. Następnie pełniła obowiązki p.o. szefa kuchni w stołówce nr 1 (umowy – k. 71).

Według umów o pracę podstawowymi składnikami wynagrodzenia wnioskodawczynie były: wynagrodzenie miesięczne ryczałtowe, dodatek stażowy zwiększany corocznie o 1 % za każdy następny rok pracy od 17.10.1983 r., prowizja od obrotu, dodatek funkcyjny, premia regulaminowa, dodatek zmianowy.

Świadek B. S. zeznał, że w okresie od 7 lipca 1983 r. do 31 października 1992 r. pracował w (...) w L. na stanowisku kierownika działu zatrudnienia i płac. Osobiście nie prowadził kartotek płacowych ale nadzorował pracowników, którzy je prowadzili. W czasie zeznania świadek potwierdził otrzymywanie przez wnioskodawczynię w/w składników wynagrodzeń. Poza tymi składnikami były jeszcze inne składniki jak: dodatek za pracę w warunkach szkodliwych, w godzinach nocnych, dodatek z tytułu wzrostu cen w latach 1982-1987. Od wszystkich wymienionych przez niego składników odprowadzane były składki na ubezpieczenie społeczne (zeznania k. 106v-107).

Przedłożone przez skarżącą kserokopie kart wynagrodzeń za lata 1983 i 1985 nie posiadają opisu składników wynagrodzeń. Na karcie z 1984 roku opisane są składniki wynagrodzeń w rubryce od nr 7 do nr 14 oraz rekompensata pieniężna w rubryce nr 24. Składniki figurujące w rubrykach oznaczonych numerami 3 i 6 nie posiadają żadnych opisów. Rubryka nr 4 posiada opis „15 %”, a rubryka nr 5 „efek”.

W toku postępowania Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego z zakresu księgowości i rachunkowości, któremu zlecił zapoznanie się z aktami sprawy, złożoną dokumentacją płacową wnioskodawczynie i aktami osobowymi dotyczącymi zatrudnienia w Przedsiębiorstwie (...) w L. i ustalenie wysokości wynagrodzeń wnioskodawczynie z tytułu zatrudnienia w tym Przedsiębiorstwie za lata 1983-1985, przeliczenie podstawy wymiaru świadczenia emerytalnego wnioskodawczynie z uwzględnieniem wyliczonych wynagrodzeń według najkorzystniejszego wariantu, wskazanie, czy tak ustalona emerytura jest świadczeniem korzystniejszym od ustalonego przez organ rentowy.

W opinii biegły wskazał, iż dokonana analiza kwot figurujących w kartach wynagrodzeń za lata 1983-1986 w powiązaniu z zeznaniem świadka i warunkami płacowymi określonymi w umowach o pracę pozwala na identyfikację większości składników wynagrodzenia wnioskodawczynie.

Zeznanie świadka B. S. pozwala na uwzględnienie w podstawie wymiaru emerytury także nieopisanych składników, albowiem zeznał on, że suma składników brutto wpisana w rubryce nr 15 stanowiła podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne.

W oparciu o karty wynagrodzeń biegły dokonał wyliczenia zarobków wnioskodawczynie za okres od 7 lipca 1983 r. do 31 grudnia 1985 r., które wynoszą:

1) za rok 1983 według załącznika nr 2 67.910 zł

2) za rok 1984 według załącznika nr 2 170.184 zł

3) za rok 1985 według załącznika nr 3 185.371 zł (k. 111-121).

W opinii uzupełniającej z dnia 25.01.2016 r. biegły podtrzymał treść opinii

zasadniczej i wskazał, iż z dołączonych kart zarobkowych uwzględnił wszystkie składniki wynagrodzeń, na podstawie zeznań świadka B. S. i dokumentów z akt osobowych. Zeznał, iż ustalone w opinii wysokości wynagrodzeń za lata 1983-1985 będą miały wpływ na wysokość świadczenia emerytalnego wnioskodawczyni i będzie ono korzystniejsze od dotychczasowego.

Pełnomocnicy stron nie zgłosili zastrzeżeń do ustalonych w opinii wysokości wynagrodzeń za lata od 7.07.1983 r. do 31.12.1985 (pismo organu rentowego, oświadczenia do protokołu rozprawy z 25.06.2016 r.).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o wskazane dowody uznając je za spójne, wzajemnie się uzupełniające a tym samym zasługujące na przymiot wiarygodności.

Powołane dowody z dokumentów znajdujące się w aktach ZUS i aktach sprawy zostały wystawione przez powołane do tego podmioty zgodnie z przepisami prawa. Sąd nie dopatrył się w ich treści okoliczności skutkujących uznaniem je za nieprawdziwe. W tej sytuacji obdarzył je wiarą w całości przyjmując za podstawę ustalonego stanu faktycznego.

W ocenie Sądu na obdarzenie wiarą w całości zasługują również zeznania B. S.. Świadek ten był zatrudniony w przedmiotowym okresie razem z wnioskodawczynią na stanowisku kierownika działu zatrudnienia i płac. Jego zeznania były szczegółowe, znalazły potwierdzenie w złożonej dokumentacji.

Sąd podzielił również ustalenia i wnioski opinii biegłego z zakresu rachunkowości i księgowości odnośnie wysokości ustalonych wynagrodzeń skarżącej skarżącej za lata 1983-1985. Opinia została wydana przez specjalistę w zakresie ustalenia wysokości świadczeń z ubezpieczenia społecznego. Jest ona szczegółowa, logiczna, drobiazgowo uzasadniona i nie budzi wątpliwości pod kątem sposobu wyliczeń.

Sąd pominął wnioski opinii w zakresie wariantów przeliczeń świadczenia emerytalnego wnioskodawczyni biorąc pod uwagę treść zaskarżonych decyzji i odwołań, które sprowadzały się do kwestii wysokości emerytury skarżącej z uwzględnieniem wysokości wynagrodzeń za lata 1983-1985 w oparciu o kartoteki zarobkowe. Takie też zadanie postawił Sąd biegłemu postanowieniem z dnia 13.04.2015 r.

W swoich ustaleniach Sąd pominął również zeznania świadka T. H., gdyż nie miały one znaczenia dla wyjaśnienia spornych okoliczności.

Świadek był tylko ogólnie zorientowany w warunkach zatrudnienia wnioskodawczyni.

W świetle powyższych ustaleń odwołanie K. H. zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 111 ustawy wysokość emerytury lub renty oblicza się ponownie, jeżeli do jej obliczenia wskazano podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne:

1) z liczby kolejnych lat kalendarzowych i w okresie wskazanym do ustalenia poprzedniej podstawy wymiaru świadczenia,

2) z kolejnych 10 lat kalendarzowych wybranych z 20 lat kalendarzowych, w którym zgłoszono wniosek o przyznanie emerytury lub renty albo o ponowne ustalenie emerytury lub renty,

3) z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu ubezpieczenia,

a wskaźnik wysokości podstawy jest wyższy od poprzednio obliczonego.

Wnioskodawczyni w oparciu o złożone dowody udowodniła wyższą niż

przyjmowana przez organ rentowy wysokości wynagrodzeń za okres od 7.07.1983 r. do 31.12.1985 r. i tym samym żądanie wysokości zmiany emerytury z tytułu przeliczenia podstawy wymiaru z uwzględnieniem lat 1983-1995 w oparciu o karty wynagrodzeń jest zasadne.

W sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych zakres rozstrzygnięcia Sądu wyznacza treść decyzji i wniesionego od niej odwołania. Działając w tym zakresie Sąd na mocy powołanych przepisów oraz na podstawie art. 477¹⁴ § 2 kc zmienił zaskarżone decyzje w ten sposób, że ustalił K. H. prawo do przeliczenia podstawy wymiaru emerytury z uwzględnieniem wynagrodzeń z tytułu zatrudnienia w Przedsiębiorstwie (...) w L. za okres od 7 lipca 1983 roku do 31 grudnia 1983 roku w kwocie 67 910 złotych, za 1984 rok w kwocie 170 184 złote, za 1985 rok w kwocie 185 371 złotych.

Jednocześnie żądanie K. H. o wyrównanie świadczenia emerytalnego przeliczonego zgodnie z pkt. I począwszy od dnia 17 września 2003 roku i przyznanie odsetek od tego wyrównania przekazał do rozpoznania Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w L. według właściwości. Sąd miał na uwadze przy rozstrzygnięciu, iż jest to żądanie nowe, dotychczas nie rozpoznane przez organ rentowy i w oparciu o treść art. 477¹⁰ § 2 kpc orzekł jak w sentencji.